

noget Synderligt af det, som vi, da vi tillode os at foreslaae Adressen, tilsigtede, at nemlig en saadan Udtalelse og Ifke-Udtalelse — hvilken sidste i Grunden er lige saa talende som en Udtalelse —, at det var det, vi havde tilsigtet at fremkalde, saa er jeg rigtignok af en modsat Mening. Men vil saa just derfor Noget sige: Ja, men just fordi Du kunde forudssee Sligt, saa burde Du som en besindig Mand ikke have været med at foranledige en saadan Stilling, saa skal jeg derimod først tillade mig at bemærke, at det kan ikke blive klart for mig, og jeg troer ikke for den sunde, jævne Mennekesforstand i Almindelighed, at ikke, naar den Leilighed, som her er givet, var bleven benyttet noget anderledes af det høitærede Ministerium, der da skulde kunne have været bidraget Noget til i Et og Andet at styrke Tilliden mellem Ministeriet, mellem Regjeringen og Rigsdagen, og dernæst, at det er aabenbart, at vi have modtaget et Slags Bink om, at det kunde saa været, uagtet vi jo desværre erfare, at det ikke blev saa, i den Kjendsgjerning, at i ganske enkelte, smaa, halvt isolerede Punkter har Ministeriet, netop i disse Dage, ligesom ladet sig med stor Besværighed afnøde — eller, om jeg skal anderledes begrænse Udtrykket — afløse Ytringer, som ligne en Smule Indrømmelse af, at Ministeriet dog, for Exempel med Hensyn til det Rendsborgske Forhold, som jeg forrige Gang omtalte, og i enkelte andre Punkter, troede, at det nu vilde kunne gaae en Vej, ad hvilken det en Smule nærmede sig til at gaae Haand i Haand med den danske Rigsdag.

Naar nu Spørgsmaalet er, om vi efter et saadant Resultat skulde gaae over til den Dagsorden, som foreligger, saa vilde dette rigtignok stille sig forskjelligt for mig, efter som denne Dagsorden var fremkommen her og her alene, og aldeles ikke var bleven omtalt af nogen af Parterne, men man strax var fredeet til Afstemning over den, eller alt dette allerede er anderledes og der fremdeles om den skal finde Udtalelser Sted. I det første Tilfælde maatte jeg erklære mig uenig med den sidste ærede Taler, og holde mig overbeviist om, at Dagsordenen, efter sit Indhold, om end paa en mild Maade, antyder — jeg vil ikke sige Mis-

tillid, men dog netop Mangel paa den ganske overordentlige Tillid, som Situationen kræver, til det Ministerium, der for Dieblikket har Sagens Ledning i Hænder. Men, efter at nu Udtalelser om dens Fortolkning har fundet Sted fra saa mange Sider, saa seer jeg nok, at den vil være udsat for at gjøres til Gjenstand for saa mange Fortolkninger, at det vilde lidet nytte, om jeg vilde forsøge paa at have min Opfattelse af den og udvikle endnu en Fortolkning i saa Henseende. Jeg seer fremdeles nok ogsaa, at, naar et høitæret Medlem af denne Forsamling, en Mand, som jeg personlig er vant til at see op til som en mærkvaerdig reen Charakter i det politiske Liv, en Mand, som Danmark og det danske Folk vist seer op til og seer tilbage til gennem flere Aar med særdeles Hengivenhed og Taknemmelighed, — naar han har yttret sig for Dagsordenen, saa vil, paa Grund af den overmaade store Vægt, som baade hans Indsigt og Kjendskab til de forviklede Forhold, som det Ministerium, han har forladt, har i Hænderne, giver hans Stemme, og tillige hans Charakter og Folkets Hviagtelse og Ærbødighed for ham giver den, denne hans Udtalelse staae saaledes igjennem, at det vel vilde blive forjævet, om jeg vilde kæmpe derimod. Jeg kan fremdeles ogsaa godt indsee Vægten af det Argument, som er anført om Enigheden imellem begge Thing. Jeg kan godt forstaae, at det kan være en ganske afgjørende Grund for saare Mange i denne Forsamling til at søge den vedligeholdt ogsaa i Henseende til det Skridt, der nu skal foretages, ligesom den hidtil i de store politiske Spørgsmaal allevegne har aabenbaret sig. Og jeg kan endelig ogsaa godt indsee, at de øvrige ærede Medlemmer af Forsamlingen, som ikke vare for Indgivelsen af en Adresse, og som ikke have benyttet Leiligheden til at udtale, hvad det da er, som beroliger dem, at de nærmest vilde føle sig tilbøjelige til at slutte sig til Udtalelserne af den høitærede forhenværende Minister, til hvem jeg nys tillod mig at hentyde, og at sige, at, endstjøndt deres Hjerte ingenlunde er roligt for Dieblikket og under de Forhold, som forestaae, saa ansee de det dog farligt og betænkeligt, for Noget, der kan sætte Danmarks Belfærd i